

?El nou líder

«El referent més clar avui de l'independentisme es diu Carles Puigdemont, com ho acredita tota la premsa internacional»

No li convé gens a Oriol Junqueras que diversos mitjans i opinadors el qualifiquin de "nou líder de l'independentisme". De tots els articulistes que parlen d'aquest relleu en el "lideratge moral" de l'independentisme, per a desbancar el referent de Carles Puigdemont, no n'hi ha cap (cap) que sigui independentista. Fixin-s'hi bé, aquesta tesi sempre ve avalada per tertulians o periodistes ?equidistants?, o bé directament unionistes, o en qualsevol cas crítics (aquesta sí que seria la constant) amb el procés. Ni tan sols a ERC no he sentit una afirmació d'aquest calibre, no només per un sentit del pudor, sinó perquè saben que és falsa. El referent més clar avui de l'independentisme es diu Carles Puigdemont, com ho acredita tota la premsa internacional. Curiosament, aquest paper indiscutible al món és el que més sembla molestar i tenir-se pressa per apartar d'una vegada.

Se'm dirà que jo tampoc no sóc imparcial: no, no pretenc ser imparcial, sóc clarament puigdemontista, però sí que sóc capaç d'analitzar el moment i de posar-me prou a la pell dels altres com per detectar quina intenció s'amaga sota aquesta pluja de massatges cap a la figura de Junqueras, per part de persones que ni de lluny estarien a favor de la independència de Catalunya (per començar, el mateix Pablo Iglesias). Considero Oriol Junqueras una persona propera, amb qui he intercanviat diversos debats, amb qui he pogut riure cara a cara de la seva dispersió (i ell de la meua ingenuïtat), i un líder indiscutible de l'independentisme d'esquerres. Però aquest tracte sobtat, vingut de qui ve, només fa que promoure la divisió entre sectors de l'independentisme i la conformació d'estratègies totalment divergents.

Volen que quedi molt clara la diferència entre Macià i Companys, o entre Cambó i Macià, o entre Mas i Carod, per a poder tornar a l'autonomisme caïnita de sempre: cadascú al seu hortet i aquí no ha passat res. Oblidar, com deia Pedro Sánchez, la gravetat del que va passar la tardor passada. La seva cabdal transcendència històrica, sota la presidència de Puigdemont. "Pasar página", em deia ell. Continuar dividits, barallant-nos per engrunes de l'autonomia o per un incert pacte federalista que ja sabem com acaba (i del qual, per cert, no tenim cap notícia). Si volen vostès una garantia que no hi ha res, que no hi ha voluntat de fer cap referèndum ni de donar a l'independentisme cap sortida, mirin exactament aquest intent de tracte mediàtic privilegiat a Junqueras. És la prova que no es vol parlar amb el conflicte, sinó parlar amb una altra cosa. Amb allò que hi havia abans, amb la feblesa i la manca d'unitat. Canvi d'interlocutors i fem veure que l'altre no existeix o no pinta res. Bàsicament perquè no ens convé. Oi que no?

Estic convençut que Junqueras és molt més llest que això, i que les vies de diàleg represes amb Puigdemont donaran aviat els seus fruits. Estic segur que sap que les coses, no per ignorar-les, deixen d'existir. Puigdemont, com Catalunya, continua existint i fent la seva funció encara que no se'l vulgui reconèixer. Ignorar el que és real, sempre porta al fracàs. Ignorar, menysprear, relativitzar el caràcter nacional de Catalunya i el seu dret a l'autodeterminació porta sempre al fracàs. Ignorar, menysprear, relativitzar la tardor emancipadora de l'any passat també portarà al fracàs, perquè resulta que va existir. I ignorar, menysprear o relativitzar el referent de l'independentisme que és Carles Puigdemont és un altre error monumental (com ja s'ha vist altres vegades). Res, al capdavall, que no estigui escrit al peu del monument de Francesc Pujols davant del Teatre-Museu Dalí de Figueres. Potser que ja anem aprenent a fer-li cas.